

200701979/1.

Datum uitspraak: 16 mei 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nos. AWB 07/1383 en 07/1388 van de
voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Almelo, van 9 maart 2007 in het geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 5 januari 2007 heeft de Minister van Justitie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 9 maart 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Almelo, voor zover thans van belang, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 maart 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 30 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.W.M. Bijloos, Lid van de enkelvoudige kamer,
in tegenwoordigheid van mr. P.A. de Vink, ambtenaar van Staat.

w.g. Bijloos
Lid van de enkelvoudige kamer

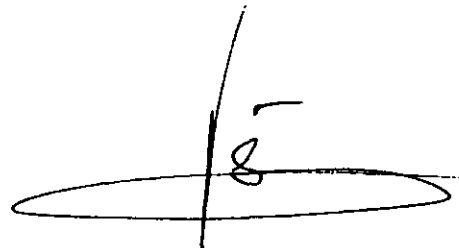
w.g. De Vink
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 mei 2007

154-523.

Verzonden: **16 MEI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

AFSCHRIFT

II

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector Bestuursrecht
vreemdelingenkamer

nevenzittingsplaats Almelo

regnr.: Awb 07/1388 BEPTDN/VO
Awb 07/1383 BEPTDN/BE

uitspraak van de voorzieningenrechter

inzake

geboren op
nationaliteit: burger van Azerbeidzjan,
IND dossiernummer 9602.21.2052,
verzoeker,
gemachtigde: mr. E. Derksen, advocaat te Arnhem;

tegen

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE

voorheen de Minister van Justitie,
(Immigratie- en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
mr. H.M. Pascha,
verweerder.

1. Procesverloop

Op 29 november 2006 heeft verzoeker een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel ingediend. Bij besluit van 5 januari 2007 heeft verweerder de aanvraag afgewezen. Bij brief van 5 januari 2007, aangevuld bij schrijven van 7 en 8 februari 2007, is daartegen beroep ingesteld.

Verzoeker mag de behandeling van het beroep niet in Nederland afwachten. Bij verzoekschrift van 5 januari 2007, aangevuld bij schrijven van 7 februari 2007, is verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot op het beroep is beslist.

Bij brief van 20 februari 2007 heeft verweerder een verweerschrift ingediend.

Het verzoek is ter zitting van 27 februari 2007 behandeld. Verzoeker is daarbij verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen. Ter zitting was een tolk aanwezig.

Zaaknummer: Awb 07/1388 BEPTDN/VO en Awb 07/1383 BEPTDN/BE

blad 2

2. Standpunten

Het asielaas van verzoeker komt op het volgende neer. Verzoeker is afkomstig uit is burger van Azerbeidzjan en heeft een relatie met een vrouw van Russische afkomst die is opgegroeid in een Armeens gezin en die deswege problemen heeft ondervonden met de autoriteiten van Azerbeidzjan, voor welke problemen zij in 1996 is gevlucht naar Nederland. Vanwege deze relatie stelt verzoeker sedert haar vertrek ook problemen te ondervinden van de autoriteiten. Nadat hij in 2005 in Nederland met haar is gehuwd en naar Azerbeidzjan terugkeerde, heeft verzoeker wederom problemen ondervonden en besloten Azerbeidzjan te verlaten.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen, omdat verzoeker zich niet onverwijd heeft gemeld en van het relaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat, nu tegenstrijdige, vage, summieri en onaannemelijke verklaringen zijn afgelegd en er een aantal opmerkelijke zaken zijn.

Verzoeker stelt zich op het standpunt dat het asielaas als geloofwaardig dient te worden aangemerkt, dat het besluit dienaangaande onvoldoende zorgvuldig is voorbereid en gemotiveerd en dat hij in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b dan wel c, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000).

3. Overwegingen

Ingevolge artikel 8:81 Algemene wet bestuursrecht (Awb) kan, indien tegen een besluit bij de rechtbank beroep is ingesteld, door een partij in de hoofdzaak aan de voorzieningenrechter van de rechtbank een voorlopige voorziening worden gevraagd. De voorzieningenrechter zal toetsen of het beroep een redelijke kans van slagen heeft en of bij afweging van de betrokken belangen uitzetting van de verzoeker in afwachting van de beslissing op het beroep moet worden verboden.

Indien de voorzieningenrechter na de behandeling ter zitting van een verzoek om een voorlopige voorziening van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak, kan hij, ingevolge artikel 8:86 Awb, onmiddellijk uitspraak doen in de bij de rechtbank aanhangige hoofdzaak.

Ingevolge artikel 45, eerste lid, Vw 2000, voor zover hier van belang, heeft de beschikking waarbij een aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, wordt afgewezen, van rechtswege de gevolgen als neergelegd in het eerste lid, aanhef en onder a tot en met e van dat artikel.

Het derde lid van voornoemd artikel bepaalt dat de gevolgen als hier bedoeld niet intreden indien de vreemdeling beroep heeft ingesteld en de werking van de beschikking is opgeschort.

Ingevolge artikel 82, eerste lid, Vw 2000, wordt de werking van het besluit omtrent een verblijfsvergunning opgeschort totdat de beroepstermijn is verstreken of, indien beroep is ingesteld, op het beroep is beslist.

Ingevolge het vierde lid van dit artikel is het eerste lid niet van toepassing indien de vreemdeling reeds zijn vrijheid is of wordt ontnomen op grond van artikel 6 of 59 Vw 2000.

Zaaknummer: Awb 07/1388 BEPTDN/VO en Awb 07/1383 BEPTDN/BE

blad 3

In het onderhavige geval is verzoeker op 23 november 2006 in bewaring gesteld krachtens artikel 59 Vw 2000. Verzoeker heeft vervolgens op 29 november 2006 een aanvraag voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd ingediend. Bij besluit van 5 januari 2007 is deze aanvraag afgewezen. Hiertegen heeft verzoeker op 5 januari 2007 beroep ingesteld. Voorts heeft verzoeker op voornoemde datum verzocht de voorlopige voorziening te treffen dat uitzetting achterwege wordt gelaten tot op het beroep is beslist.

Gelet op het vorenstaande dient de voorzieningenrechter te onderzoeken of de werking van het bestreden besluit onverkort intreedt. Daarvoor dient te worden gekeken of het beroepschrift redelijke kans van slagen heeft. Blijkens de stukken en het verhandelde ter zitting beperkt het geschil zich in casu tot de vraag of verweerder zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is. De voorzieningenrechter overweegt dienaangaande als volgt.

In het besluit, gelezen in samenhang met het daarin ingelaste voornemen, heeft verweerder zich eerst gemotiveerd op het standpunt gesteld dat verzoeker zich niet onverwijld heeft gemeld als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder c, Vw 2000. Tussen partijen is niet in geschil dat verzoeker zich niet onverwijld heeft gemeld. Verzoeker meent echter dat dit hem niet is toe te rekenen, nu hij tijdens zijn detentie is gemarteld en hiervan moest bijkomen. Voorts heeft hij zich wel gemeld bij de advocaat van zijn vrouw en dacht daarmee de procedure in gang te hebben gezet. In de door verzoeker gestelde feiten en omstandigheden heeft verweerder geen grond behoeven te vinden het te laat melden niet aan hem toe te rekenen. Aan de stelling van verzoeker dat hij eerst wilde bijkomen heeft verweerder in redelijkheid de conclusie kunnen verbinden dat die als onvoldoende van de hand kan worden gewezen om hem niet aan te rekenen dat hij zich niet onverwijld heeft gemeld. De voorzieningenrechter ziet geen reden anders te oordelen dan verweerder als verwoord in het bestreden besluit. De overwegingen dienaangaande worden hier als herhaald en ingelast beschouwd. Voorts volgt de voorzieningenrechter verzoeker niet in zijn stelling dat de verschoonbaarheid is gelegen in de omstandigheid dat hij dacht dat hij de procedure in gang had gezet nadat hij zich had gemeld bij de advocaat van zijn echtgenote. De voorzieningenrechter acht daartoe redengevend dat het een ieder en vooral verzoeker, gelet op zijn verscheidene bezoeken aan Nederland aan zijn hier te lande sedert 1996 verblijvende echtgenote alsmede de door hem ingediende mvv-aanvraag, in welk kader hij heeft aangeven dat hij volgens de reguliere weg en volgens de regels verblijf bij zijn echtgenote in Nederland wilde verkrijgen, bekend moet zijn dat men zich binnen een bepaalde dan wel redelijke termijn na binnenkomst dient te melden bij de politie.

Gelet op de aard van de in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder a tot en met f, Vw 2000 vermelde omstandigheden, bezien in het licht van de geschiedenis van de totstandkoming van die onderdelen van dat artikellid, moeten die omstandigheden betrokken worden bij de beoordeling of de door de vreemdeling in zijn relaas gestelde feiten en de daaraan ontleende vermoedens voor waar worden aangenomen. Van het asielrelaas dient, om het geloofwaardig te achten, een positieve overtuigingskracht uit te gaan. Verweerder heeft in casu mogen oordelen dat van het asielrelaas van verzoeker geen positieve overtuigingskracht uitgaat. De voorzieningenrechter overweegt daartoe als volgt.

Blijkens het bestreden besluit, en het daarin ingelaste voornemen, werpt verweerder verzoeker eerst tegen dat verzoeker tegenstrijdige, vage, summiere en onaannemelijke verklaringen heeft afgelegd. Verweerder heeft dienaangaande overwogen dat verzoeker nagenoeg geen informatie heeft kunnen verstrekken in welk verband hij, vanwege zijn echtgenote, problemen met de autoriteiten heeft gekregen en dat verzoeker vaag is in zijn

Zaaknummer: Awb 07/1388 BEPTDN/VO en Awb 07/1383 BEPTDN/BE

blad 4

verklaringen over de reden van zijn arrestaties en waarom hij is lastiggevalen, te meer nu verzoekers echtgenote tijdens haar nader gehoor heeft verklaard dat zij – afgezien van de omstandigheid dat zij op haar werk problemen heeft ondervonden vanwege haar Russische afkomst en daardoor gedwongen ontslag heeft moeten nemen – nimmer problemen heeft ondervonden van de autoriteiten. Voorts heeft verweerder overwogen dat het opmerkelijk is dat verzoekers echtgenote in 1996, tijdens haar eerste en nader gehoor, geen melding heeft gemaakt van verzoeker, terwijl verzoeker heeft verklaard dat zij in 1996 al trouwplannen hadden, dat verzoeker onvoldoende informatie heeft kunnen geven over het werk van zijn echtgenote en dat verzoeker ten aanzien van zijn gestelde arrestaties in 2005 en 2006 vage dan wel tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd.

De voorzieningenrechter volgt niet de stelling van verweerder dat het opmerkelijk is dat verzoekers echtgenote in 1996, tijdens haar eerste en nader gehoor, geen melding heeft gemaakt van verzoeker, terwijl verzoeker heeft verklaard dat zij in 1996 al trouwplannen hadden. De voorzieningenrechter laat daarbij wegen dat haar is gebleken dat de echtgenoot van verzoeker in 1996 een asielaanvraag hier te lande heeft gedaan en dat reeds in 1997 een brief van de moeder van verzoeker aan haar is overgelegd, waaruit hun relatie blijkt.

Met betrekking tot hetgeen verweerder overigens heeft gesteld overweegt de voorzieningenrechter als volgt.

De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder zonder nadere onderbouwing niet verzoekers stelling dat hij niet volledig op de hoogte is van het relaas, de werkzaamheden en de op grond daarvan ondervonden problemen, van zijn echtgenote, nu zijn echtgenote voor de geheime inlichtingendienst werkte terzijde heeft kunnen stellen. Dit doet echter geen afbreuk aan de omstandigheid dat verzoeker nagenoeg geen informatie heeft kunnen verstrekken in welk verband hij, vanwege zijn echtgenote, persoonlijk problemen met de autoriteiten heeft gekregen en dat verzoeker vaag is in zijn verklaringen over de reden van zijn arrestaties en waarom hij is lastiggevalen. De voorzieningenrechter is van oordeel dat het hem tijdens zijn herhaaldelijke arrestaties en detenties enigszins duidelijk moet zijn geworden waarom hij problemen heeft gekregen. Dat hij dit niet heeft kunnen verklaren doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. Te meer, nu de echtgenote van verzoeker tijdens haar gehoor heeft verklaard dat zij – afgezien van de omstandigheid dat zij op haar werk problemen heeft ondervonden vanwege haar Russische afkomst en daardoor gedwongen ontslag heeft moeten nemen – nimmer problemen heeft ondervonden van de autoriteiten. Gelet hierop valt niet in te zien waarom verzoeker dan wel problemen heeft ondervonden.

Voorts heeft verweerder verzoeker tegengeworpen dat er een aantal opmerkelijke zaken zijn die verder afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het relaas. In dit kader heeft verweerder overwogen dat verzoeker ondanks de door hem gestelde problemen met de autoriteiten heeft verklaard tot 2004 als douanier te hebben gewerkt, dat hij tweemaal eerder in Nederland heeft verbleven zonder de bescherming van het Vluchtelingenverdrag in te roepen, terwijl hij stelt dat zijn problemen reeds in 1996 zijn begonnen, dat hij tot drie keer toe door de autoriteiten in het bezit is gesteld van een paspoort, dat hij in 2005 legaal heeft kunnen uitreizen en dat hij heeft verklaard dat het doel van zijn komst naar Nederland is dat hij bij zijn vrouw wil blijven en een gezin wil stichten.

In hetgeen hiertegen door verzoeker is aangevoerd ziet de voorzieningenrechter geen reden voor het oordeel dat verweerder zich niet op voornoemd standpunt heeft kunnen stellen. Verzoekers stelling dat de directe aanleiding voor zijn vlucht is gelegen in de problemen die

Zaaknummer: Awb 07/1388 BEPTDN/VO en Awb 07/1383 BEPTDN/BE

blad 5

hij na zijn terugkeer in 2005 heeft ondervonden en dat derhalve de omstandigheid dat hij eerder in Nederland is geweest geen inbreuk maakt op de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, volgt de voorzieningenrechter niet. Indien verzoeker wordt gevolgd in zijn stelling dat de directe aanleiding voor vertrek in 2006 is gelegen in de omstandigheid dat hij na zijn terugkeer in Azerbeidzjan nog twee keer is opgepakt, blijft nog staan dat verzoeker ook, en zelfs in beroep nog, heeft verklaard dat hij al sedert 1996 problemen heeft vanwege zijn echtgenote en samen met haar wilde vertrekken, maar dat dit niet kon omdat zijn paspoort was ingenomen. Gelet hierop heeft verweerder het opmerkelijk kunnen vinden dat verzoeker tot twee keer toe in Nederland heeft verbleven zonder de bescherming van het Vluchtelingenverdrag in te roepen.

Voorts heeft verweerder in redelijkheid kunnen stellen dat het opmerkelijk is dat verzoeker ondanks de problemen die hij sedert het vertrek van zijn echtgenote heeft ondervonden, nog tot 2004 als douanier werkzaam is geweest. Verzoekers verklaring dat hij (schriftelijk) heeft gesteld geen contact te onderhouden met zijn thans echtgenote, volgt de voorzieningenrechter niet, nu alsdan onverklaarbaar is waarom verzoeker telkenmale nog is opgepakt. Tot slot maakt verzoekers stelling, dat de omstandigheid dat hij in het bezit is gesteld van een paspoort niets afdoet aan zijn relaas, nu het paspoort is afgegeven in januari 2006, terwijl hem eerst in oktober 2006 ter ore is gekomen dat de autoriteiten op de hoogte zijn geraakt van zijn huwelijk, verweerders stelling, dat het opmerkelijk is dat verzoeker herhaaldelijk in het bezit is gesteld van een paspoort, niet anders. De autoriteiten hebben immers herhaaldelijk, te weten tijdens de diverse aanhoudingen en/of detenties, aan verzoeker gevraagd waar zijn echtgenote was.

De stelling van verzoeker dat verweerder onvoldoende rekening heeft gehouden met de omstandigheid dat de bewaring invloed heeft gehad op zijn verklaringen gelet op zijn eerdere detenties, volgt de voorzieningenrechter niet, nu verzoeker ruimschoots in de gelegenheid is gesteld zijn relaas te doen en niet is gebleken dat sprake was van een moeizaam verloop van de gehoren.

Gelet op het vorenstaande bestaat geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielaanvraag van verzoeker positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve ongeloofwaardig is. In dit oordeel ziet de voorzieningenrechter zich gesterkt door de stelling van verzoeker dat hij naar Nederland is gekomen om bij zijn vrouw te zijn en een gezin te stichten alsmede de omstandigheid dat verzoeker vaag is geweest over de aanleiding van zijn arrestaties en dan met name de arrestatie in 2005 en dat hij tegenstrijdige en vage verklaringen heeft afgelegd over de duur van zijn detenties. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is verweerder in het bestreden besluit dan ook op goede gronden aan een inhoudelijke beoordeling van het relaas voorbijgegaan en heeft terecht aan verzoeker een verblijfsvergunning geweigerd op grond van artikel 29, eerste lid, Vw 2000.

Met betrekking tot het beroep op artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) verwijst de voorzieningenrechter naar bestendige jurisprudentie van de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) waaruit blijkt dat de strikte scheiding tussen asiel en regulier die volgt uit de systematiek van de Vw 2000 ertoe leidt dat de toepassing van artikel 8 EVRM, behoudens in het kader van een vergunning, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder e en f, Vw 2000, dient plaats te vinden in de procedure omtrent een reguliere vergunning.

Zaaknummer: Awb 07/1388 BEPTDN/VO en Awb 07/1383 BEPTDN/BE

blad 6

Het hiervoor overwogene brengt met zich dat het verzoek om een voorlopige voorziening dient te worden afgewezen. De voorzieningenrechter is van oordeel dat, gelet op de overgelegde stukken en het verhandelde ter zitting, nader onderzoek geen relevante bijdrage meer kan leveren voor de oordeelsvorming. Derhalve wordt met toepassing van artikel 8:86 Awb tevens beslist dat het door verzoeker ingestelde beroep ongegrond wordt verklaard.

Er bestaat geen aanleiding voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van de voorlopige voorziening en het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken.

4. Beslissing

De voorzieningenrechter

- wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- verklaart het beroep ongegrond.

Deze uitspraak is gedaan door mr. H.W.H. Oude Aarninkhof en in tegenwoordigheid van mr. K.M. van der Zalm als griffier in het openbaar uitgesproken op 9 MRT 2007

Tegen deze uitspraak kunnen partijen voor zover het de beslissing op het beroep betreft, binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Artikel 85 Vw 2000 bepaalt in dat verband dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:6 Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing.

Afschrift verzonden: 9 MRT. 2007

VOOR AFSCHRIFT CONFORM
DE GRIFFIER VAN DE

RECHTBANK TE 'S-GRAVENHAGE

I

Toevoeging is aangevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand te Arnhem

Aan de Afdeling Bestuursrechtspraak van de Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 MRT 2007	
ZAAKNR.	1973
AAN:	VI
BEHANDELO: DD:	PAR:

Geeft eerbiedig te kennen,

1186-A

geboren op : van Azerbeidzjaanse nationaliteit,
verblijvende te te dezer zake domicilie kiezende ten kantore van advocaat en
procureur mr. E. Derksen aan de Weverstraat 4B te 6811 EL Arnhem, die bepaaldelijk tot
gevolmachtigde is gesteld en als zodanig zal optreden, zulks met de macht van substitutie;

M A C H T I G I N G

Gelet op het bepaalde in artikel 70 van de Vreemdelingenwet 2000, verklaart ondergetekende,
mr. E. Derksen, advocaat te 6811 EL Arnhem aan de Weverstraat 4B, nadrukkelijk door
geboren op : van Azerbeidzjaanse nationaliteit,
bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd tot het indienen van een hoger beroepschrift tegen de
uitspraak van de rechtbank Almelo, Awb 07/1383, d.d. 9 maart 2007(bijlage 1).

De heer Elchin Mehdiyev, hierna te noemen appellant, kan zich niet verenigen met de uitspraak
van de rechtbank Almelo, noch met de overwegingen die hieraan ten grondslag liggen en wel om
de navolgende redenen.

I. Procesverloop

Appellant is op 23 november 2006 in bewaring gesteld krachtens artikel 59 Vw 2000.

Op 29 november 2006 heeft appellant een aanvraag om verlening van en verblijfsvergunning asiel ingediend. Bij besluit van 5 januari 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie de aanvraag afgewezen. Hiertegen is op 5 januari 2007 beroep aangetekend. Bij uitspraak van 9 maart 2007 heeft de rechtbank het verzoek om een voorlopige voorziening afgewezen en het beroep ongegrond verklaard.

Onderhavig hoger beroepschrift richt zich tegen de ongegrondverklaring van het beroep door de rechtbank Almelo.

II. Grieven

Appellante heeft drie grieven tegen de uitspraak van de rechtbank Almelo. Appellant overweegt als volgt.

Grief 1

In haar uitspraak overweegt de rechtbank Almelo: "De voorzieningenrechter volgt niet de stelling van de Staatssecretaris dat het opmerkelijk is dat verzoekers echtgenote in 1996, tijdens het eerste en nader gehoor, geen melding heeft gemaakt van verzoeker, terwijl verzoeker heeft verklaard dat zij in 1996 al trouwplannen hadden. De voorzieningenrechter laat daarbij wegen dat haar is gebleken dat de echtgenoot van verzoeker in 1996 een asielaanvraag hier te lande heeft gedaan en dat reeds in 1997 een brief van de moeder van verzoeker aan haar is overgelegd, waaruit hun relatie blijkt."

Appellant heeft verklaard dat de problemen die hij ondervindt van de autoriteiten in zijn land van herkomst gelegen zijn in zijn relatie met zijn huidige echtgenote. De directe aanleiding van de vlucht van appellant is gelegen in de omstandigheid dat de autoriteiten in oktober 2006 op de hoogte zijn geraakt van het feit dat appellant de relatie met zijn echtgenote heeft gecontinueerd en zelfs met haar in het huwelijk is getreden.

De Staatssecretaris heeft het asielrelaas van appellant ongeloofwaardig geacht, omdat de relatie van appellant met zijn huidige echtgenote ongeloofwaardig wordt geacht. In dat kader heeft de Staatssecretaris overwogen dat de echtgenote van appellant nimmer over appellant heeft gerept in haar asielprocedure en dat appellant weinig over de werkzaamheden van zijn huidige echtgenoot kan verklaren.

Nu de rechtbank de relatie van appellant geloofwaardig acht, hetgeen de essentie vormt van het asielrelaas van appellant, had dit voor de rechtbank aanleiding moeten geven tot gegrondverklaring van het beroep. Immers, op grond hiervan komt het gehele asielrelaas en de beoordeling van de geloofwaardigheid en de aannemelijkheid hiervan in een geheel ander daglicht te staan en heeft de Staatssecretaris aan zijn besluit tot afwijzing van het asielverzoek niet kunnen volstaan met de overwegingen, zoals vermeld in het voornemen.

Grief 2

De rechtbank overweegt: "In hetgeen door verzoeker is aangevoerd ziet de voorzieningenrechter geen reden voor het oordeel dat de Staatssecretaris zich niet op voornoemd standpunt heeft kunnen stellen. Verzoekers stelling dat de directe aanleiding voor de vlucht is gelegen in de problemen die hij na zijn terugkeer in 2005 heeft ondervonden en dat derhalve de omstandigheid dat hij eerder in Nederland is geweest geen inbreuk maakt op de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen, volgt de rechtbank niet. Indien verzoeker wordt gevolgd in zijn stelling dat de directe aanleiding voor vertrek in 2006 is gelegen in de omstandigheid dat hij na zijn terugkeer in Azerbeidzjan nog twee keer is opgepakt, blijft nog staan dat verzoeker ook, en zelfs in beroep nog, heeft verklaard dat hij al sedert 1996 problemen heeft vanwege zijn echtgenote en samen met haar wilde vertrekken, maar dat dit niet kon omdat zijn paspoort was ingenomen. Gelet hierop heeft de Staatssecretaris het opmerkelijk kunnen vinden dat verzoeker tot twee keer toe in Nederland heeft verbleven zonder de bescherming van het Vluchtelingenverdrag in te roepen.

Voorts heeft de Staatssecretaris in redelijkheid kunnen stellen dat het opmerkelijk is dat verzoeker ondanks de problemen die hij sedert het vertrek van zijn echtgenote heeft ondervonden, nog tot 2004 als douanier werkzaam is geweest. Verzoekers verklaring dat hij schriftelijk heeft gesteld geen contact te onderhouden met zijn thans echtgenote, volgt de voorzieningenrechter niet, nu alsdan onverklaarbaar is waarom verzoeker telkenmale nog is opgepakt.

Tot slot maakt verzoekers stelling, dat de omstandigheid dat hij in het bezit is gesteld van een paspoort niets afdoet aan zijn relaas, nu het paspoort is afgegeven in januari 2006, terwijl hem eerst in oktober 2006 ter ore is gekomen dat de autoriteiten op de hoogte zijn geraakt van zijn huwelijk, de Staatssecretaris stelling, dat het opmerkelijk is dat verzoeker herhaaldelijk in het bezit is gesteld van een paspoort, niet anders. De autoriteiten hebben immers herhaaldelijk, te weten tijdens diverse aanhoudingen en/of detenties, aan verzoeker gevraagd waar zijn echtgenote was.

Gelet op het voorgaande bestaat geen grond voor het oordeel dat de Staatssecretaris zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van verzoeker een positieve overtuigingskracht ontbeert en derhalve ongeloofwaardig is. In dit oordeel ziet de voorzieningenrechter zich gesterkt door de stelling van verzoeker dat hij naar Nederland is gekomen om bij zijn vrouw te zijn en een gezin te stichten alsmede de omstandigheid dat

verzoeker vaag is geweest over de aanleiding van arrestaties en met name de arrestatie in 2005 en dat hij tegenstrijdige en vage verklaringen heeft afgelegd over de duur van zijn detenties. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is de Staatssecretaris in het bestreden besluit dan ook op goede gronden aan een inhoudelijke beoordeling van het relaas voorbijgegaan en heeft terecht aan verzoeker een verblijfsvergunning geweigerd op grond van artikel 29, eerste lid, Vw.

Appellant stelt vast dat aan het voornemen en het bestreden besluit in het kader van de geloofwaardigheid overwegingen ten grondslag zijn gelegd die zien op de zwaarwegendheid van het asielrelaas. Het onderscheid tussen geloofwaardigheid en zwaarwegendheid is met name van belang voor de rechterlijke toetsing van het bestreden besluit. De geloofwaardigheid betreft een marginale redelijkheidtoetsing, terwijl de toetsing van de zwaarwegendheid een zogenaamde volle toetsing is.

Dat in onderhavig geval in het kader van de geloofwaardigheid overwegingen zijn opgenomen die zien op de zwaarwegendheid, blijkt uit het feit dat er door de rechtbank een volle toetsing heeft plaatsgevonden en de rechtbank een eigen oordeel over de feiten heeft gegeven, welk oordeel niet herleid kan worden tot de overwegingen van de Staatssecretaris in het voornemen, noch in het bestreden besluit. Appellant stelt vast dat de rechtbank in onderhavige geval niet zozeer vastgestelde feiten als wel (waarschijnlijkheids)redeneringen aan haar uitspraak ten grondslag heeft gelegd.

Uit vaste jurisprudentie, onder meer de uitspraak van uw Afdeling van 9 juli 2002, JV2002, 275, blijkt dat de beoordeling van de feiten behoort tot de verantwoordelijkheid van de Staatssecretaris. De rechtbank kan deze beoordeling derhalve niet zelf verrichten. Immers, dan zou de rechtbank een eigen oordeel geven over de feiten. De rechtbank heeft miskend dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten behoort tot de verantwoordelijkheid van de staatssecretaris en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. De rechtbank had zich bij haar oordeel over de geloofwaardigheid van het asielrelaas van appellant dan ook dienen te beperken tot het oordeel of de staatssecretaris zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van de vreemdeling ongeloofwaardig is.

De uitspraak van de rechtbank komt in aanmerking voor vernietiging, wegens strijd met de door de wet vereiste zorgvuldigheid en het ontbreken van een deugdelijke motivering.

Grief 3:

In haar uitspraak overweegt de rechtbank: Voorts heeft de Staatssecretaris in redelijkheid kunnen stellen dat het opmerkelijk is dat verzoeker ondanks de problemen die hij sedert het vertrek van zijn echtgenote heeft ondervonden, nog tot 2004 als douanier werkzaam is geweest. Verzoekers verklaring dat hij schriftelijk heeft gesteld geen contact te onderhouden met zijn thans echtgenote, volgt de voorzieningenrechter niet, nu alsdan onverklaarbaar is waarom verzoeker telkenmale nog is opgepakt.

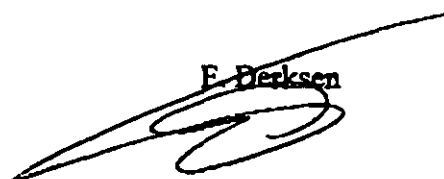
Appellant kan zich met voorgaande overwegingen niet verenigen en overweegt dat hij al in de zienswijze heeft gerefereerd aan paragraaf 4.3.6. van het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 16 november 2005, waarin melding wordt gemaakt van het feit dat het vaak voorkomt dat personen worden gearresteerd op het moment dat er (nog) geen arrestatiebevel voorhanden is. Bovendien gebeuren arrestaties vaak op basis van triviale of valse beschuldigingen. Verder wordt in paragraaf 4.3.7. vermeld dat het in de praktijk regelmatig voorkomt dat de politie verdachten mishandelt om hen bekentenissen af te dwingen, meestal door hen te slaan. In de praktijk wordt, aldus het ambtsbericht, nauwelijks opgetreden tegen politieagenten die zich schuldig hebben gemaakt aan mishandeling. De verklaringen van appellant komen overeen met hetgeen bekend is uit algemene bronnen.

Voorts is appellant van oordeel dat de uitspraak van de rechtbank op dit punt innerlijk tegenstrijdig is. De rechtbank heeft de geloofwaardigheid van de relatie van appellant met zijn huidige echtgenote gebaseerd op de inhoud van de brief van de moeder van appellant, gedateerd in 1997. Uit de inhoud van deze brief blijkt tevens dat appellant herhaaldelijk problemen heeft ondervonden vanwege zijn relatie met zijn huidige echtgenote. Niet valt in te zien dat de rechtbank op basis van de inhoud van deze brief de verklaringen van appellant met betrekking tot zijn relatie geloofwaardig acht, en anderzijds de inhoud van deze brief buiten beschouwing laat met betrekking tot de problemen die voor appellante uit zijn relatie voortvloeien, waarvan in deze brief reeds melding wordt gemaakt. De uitspraak van de rechtbank is ook op dit punt in strijd met het motivering- en zorgvuldigheidsbeginsel.

III. Conclusie

Om alle genoemde redenen verzoekt appellante het hoger beroep gegrond te verklaren, de uitspraak van de rechtbank Almelo d.d. 9 maart 2007 te vernietigen, te bepalen dat de Staatssecretaris een nieuw besluit neemt op het asielverzoek van appellant, met veroordeling van de Staatssecretaris in de proceskosten in beide instanties.

Arnhem, 19 maart 2007

E. Derksen